

מ"ת 4287/04/15 - מדינת ישראל נגד אחמד כעאבנה, צאיל כעאבנה

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 4287-04-15 מדינת ישראל נ' כעאבנה(עציר) ואח'

לפני כב' השופטת מיכל שרביט

המבקשת

מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד רועי קרדי

נגד

המשיבים

1. אחמד כעאבנה (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד אשרף חסן
2. צאיל כעאבנה (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד מחמוד רבאח

החלטה

1. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע; גניבה; החזקת רכוש חשוד כגנוב; וכן שהייה שלא כדין בישראל. זאת בכך שנטלו ונשאו מתוך מבנה ומלול הצמוד לו השייכים למר זעל אלקורעאן (להלן: **המתלונן**), ובהם מתגוררים בני ביתו, רכוש בשווי מוערך של 5,000 ₪, הכולל שני תיקים ובתוכם שתי מברגות, דיסק חיתוך ושלושה זוגות נעליים, חם צוואר, אולר לדרמן, תיק עזרה ראשונה ובתוכו רתכת אלקטרונית, שני קומפרסורים, דיסק חיתוך ומסור חשמלי. על-פי עובדות כתב האישום המשיבים העמיסו את הרכוש האמור, וכן רכוש נוסף החשוד אף הוא כגנוב, אל תוך רכב מסוג טרנזיט השייך לשאהר רבאיעה (להלן: **הנהג**), לאחר שהמשיב 1 התקשר אל הנהג וזה הגיע לאסוף את המשיבים משביל עפר בו המתינו. למשיב 1 מיוחסת גם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שבעת שהנהג התבקש לעצור את הרכב על-ידי כוח שיטור, תקף את הנהג בחפץ חד מתחת לאוזנו הימנית והורה לו להמשיך לנסוע. הרכב עצר לאחר מרדף במחסום שהוצב. כן נאשם המשיב 2 באישום נוסף בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק בכך שכשבוועיים קודם לכן שהה בבית המתלונן שני לילות מבלי שהחזיק באישור כניסה או שהייה כדין.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה הבקשה שלפניי למעצר המשיבים עד תום ההליכים נגדם.

3. המשיבים חולקים על קיומן של ראיות לכאורה. המשיבים טענו, בין היתר, כי מדובר אך בראיות נסיבתיות ואין כל ראיה מדעית, דוגמת טביעות אצבע שלא ניטלו, לא מן הרכוש שנמצא בתוך הרכב ולא מן המבנה והלול ממנו ניטל הרכוש, הקושרת את המשיבים לאירוע. המשיבים טוענים כי יש להעדיף את גרסתם - לפיה עלו לרכב הנהג כטרמפיסטים בלבד מבלי שהייתה להם היכרות קודמת עם הנהג וכי הרכוש היה כבר על הרכב קודם לעלייתם עליו - על פני גרסת הנהג. לעניין זה הפנו לסתירות שונות בגרסתו של הנהג לעומת גרסאות אחרות, לרבות גרסת מעבידו; וכן למיקום הרכוש שנתפס בקדמת הרכב ולא ליד המשיבים שישבו במושב האחורי. בהקשר זה אף טענו להפליית המשיבים

לעומת נהג הרכב. עוד טענו כי ספק אם שני המשיבים, בשים לב למימדי גופם, יכלו לסחוב את כל הציוד האמור מן המבנה והלול אל המקום בו עלו לרכב.

4. לאחר שעיינתי בחומר החקירה שוכנעתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה מספקת לשם מעצרם של המשיבים. לעניין זה אני מפנה להודעות המתלונן שסומנו מ/4 - מ/6 וכן להודעות שני בניו, אחדד ומוחמד, שסומנו מ/1 - מ/3, מהן עולה כי השלושה זיהו את המשיב 2 כמי שלן במקום כשבועיים לפני אירוע ההתפרצות כך שהוא מכיר, וזאת בניגוד להודעת המשיב 2, מ/16 ש' 20 ואילך. כמו כן יש להפנות להודעות הנהג לעניין שיחות טלפון מאת המשיב 1 בה ביקש האחרון לאסוף את המשיבים מאזור בית שמש - מ/11 ש' 34 ואילך, מ/12 ש' 8 ואילך, מ/13 ש' 5 ואילך; דבר הנתמך בפלטי השיחות היוצאות/נכנסות של הנהג מהם עולה כי קיבל שיחות טלפון מן המשיב 1 (ראו מ/7 - מ/10). עוד יש להפנות לתצלומים שסומנו מ/22 - מ/23 לעניין הקירבה בין מקום תפיסת המשיבים לבית המתלונן. לאלה יש להוסיף את עובדת ניסיון הימלטות הרכב, וההסבר שניתן על-ידי הנהג בדבר תקיפתו במכשיר חד - מ/12 ש' 40, מ/13 ש' 147, דבר שנתמך בדוח הפעולה שסומן מ/14 ובתמונה שסומנה מ/21. לעניין השהייה הבלתי חוקית הוצגו תעודות עובד ציבור שסומנו מ/19 - מ/20.

5. לא נעלמו מעיני טענות המשיבים ביחס למהימנות גרסת הנהג ובדבר סבירות גרסתם של המשיבים לעומתה, כמו גם ביחס להעדיר ראיות מדעיות הקושרות את המשיבים לאירוע. אלא שטענות אלה דינן להתברר בגדרי ההליך העיקרי, ואין לבחון בשלב זה של ההליך שאלות של מהימנות למעט במקרים נדירים בהם חוסר המהימנות זועק מן הראיה, וכאמור לעיל אין זה המקרה שלפניי (ראו: בש"פ 1580/13 **מדינת ישראל נ' יונס אסד** (7.3.2013)). למעלה מן הדרוש בהתאם לעוצמת הראיות שציינתי לעיל, אדגיש כי אף במקרים בהם מדובר בראיות נסיבתיות אשר השתלבותן זו בזו יש בה על פני הדברים ליצור מסכת רצופה של עובדות מפלילות, יש לקבוע כי המבקשת עמדה בנטל הראיות לכאורה לצורך מעצר עד תום ההליכים (ראו: בש"פ 5588/12 **ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל** (24.9.2012)). נוכח האמור לעיל אני קובעת כי קיימות ראיות לכאורה בנוגע למיוחס למשיבים בכתב האישום.

6. לשם השלמת התמונה אציין כי נגד הנהג הוגש כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים בגין הסעת תושבי שטחים, והוא שוחרר למעצר בית על-ידי בית המשפט.

7. בנסיבות העניין מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות ביחס לשני המשיבים הנובעת מאופי העבירה שביצעו לכאורה - כניסה למקום המשמש למגורים - זאת נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה (בש"פ 45/10 **מסארה נ' מדינת ישראל** (8.1.2010)).

בנסיבות המקרה שלפניי מסוכנותו של המשיב 1 מתעצמת נוכח עבירת האלימות שביצע לכאורה. מדובר בתקיפה באמצעות כלי חד אשר כוונה למקום רגיש בגופו של נהג הרכב ועלולה הייתה להוביל לתוצאות הרוג אסון. בנוסף ניתן לראות כי אין זהו המקרה הראשון בו בוחר המשיב 1 להיכנס לישראל שלא כדין ולבצע עבירות רכוש. התנהלותו של המשיב 1 עובר למעצרו המתווספת למקום מגוריו מגבירה את החשש להימלטותו מן הדין. בנסיבות אלה אני מוצאת כי לא ניתן להסתפק בחלופת מעצר ולפיכך אני מורה על מעצרו של המשיב 1 עד תום ההליכים נגדו.

8. באשר למשיב 2, חלקו באירוע פחות מחלקו של המשיב 1 באשר מידת מסוכנותו נמוכה יותר (כל סוגיית התקיפה מיוחסת למשיב 1 בלבד). בנוסף מדובר במשיב נעדר כל עבר פלילי. לפיכך ולאחר ששקלתי את הסכנה להימלטות מן הדין וכן את עוצמת עילת המעצר לגבי המשיב 2 אני סבורה כי ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך של שחרור בתנאים הבאים:

א. הפקדה במזומן בסך של 15,000 ₪.

ב. ערבות של שני ערבים ישראלים בסך של 15,000 ₪ כל אחד.

ג. ערבות עצמית בסך של 15,000 ₪.

ככל שהמשיב 2 לא יעמוד בתנאים האמורים, ייעצר עד תום ההליכים נגדו.

9. החלטה זו תשומע במעמד הצדדים בדיון שנקבע להיום לפני כבוד השופטת מ' קסלסי.

ניתנה היום, י"ט ניסן תשע"ה, 08 אפריל 2015, בהעדר
הצדדים.